

Nicholas Breton

A Solemn Toy

If that love had been a king,
He would have commanded beauty:
But he is a silly thing,
That hath sworn to do her duty.
If that love had been a god,
He had then been full of grace:
But how grace and love are odd,
'Tis too plain a piteous case.
No: love is an idle jest,
That hath only made a word,
Like unto a cuckoo's nest,
That hath never hatched a bird.
Then from nothing to conceive
That may any substance be,
Yet so many doth deceive;
Lord of heaven, deliver me.

Ніколас Бретон

Священна іграшка

Каже хтось, кохання – цар.
Цар би встиг красу скорити!
Ні, любов – одна з нездар,
Зобов'язаних робити.
Каже хтось, кохання – бог.
Що ж за бог без благодаті?
Та не знайдеш їх удвох,
Гірко, що тобі сказати.
Ні, любов – поганий жарт,
Тільки й слова, щоб радіти;
Він гнізда зозулі варт –
Жоден птах не вийшов звідти.
Тож, не знати від чого
(Бо хоч як з'явитись може),
Мов від ворога свого,
Борони мене, о Боже.

Nicholas Breton

A Waggery

Children's Ahs and women's Ohs,
Do a wondrous grief disclose;
Where a dug the t'one will still,
And the t'other but a will.
Then in God's name let them cry;
While they cry, they will not die:
For but few that are so curst
As to cry until they burst.
Say, some children are untoward:
So some women are as froward:
Let them cry them, 'twill not kill them;
There is time enough to still them.
But if pity will be pleased
To relieve the small diseased,
When the help is once applying,
They will quickly leave their crying.
Let the child then suck his fill,
Let the woman have her will;
All will hush, was heard before;
Ah and Oh, will cry no more.

Ніколас Бретон

Жарт

“Ай” дітей, жіночі “охи”
Не сховають сум нітрохи.
Ці мовчать, як соски діють,
Ті ж — лише, коли зволіють.
Хай тоді кричать на Бога;
Як ревуть, не гинуть з того:
Мало тих, хто має вдачу
Розсідатися від плачу.
Кажуть, є невдалі діти,
З чого тут жінкам радіти:
Хай поплачуть, їх не вб’є це,
Час оговтатись дає це.
Раз жалі допомагають
І малих слабих звільняють,
То коли вже ліки вжиті,
Любі кинуть голосити.
Хай вдостачу п’є дитинка,
Хай сваволить люба жінка;
Вщухне крик, ти ж чув раніше;
“Ай” нема, без “охів” – тиша.

III. 3 майстерні художнього перекладу

Robert Greene

Jealousy

When gods had framed the sweet of women's face,
And locked men's looks within their golden hair,
That Phoebus blushed to see their matchless grace,
And heavenly gods on earth did make repair;
To quip fair Venus' overweening pride,
Love's happy thoughts to jealousy were tied.

Then grew a wrinkle on fair Venus' brow;
The amber sweet of love is turned to gall;
Gloomy was heaven; bright Phoebus did avow
He could be coy, and would not love at all,
Swearing, no greater mischief could be wrought
Than love united to a jealous thought.

{ΨΨΨ}

Роберт Грін

Ревнощі

Надавши чар жіночому лицю,
Замкнувши в косах погляд чоловічий, –
Шарівся Феб, як бачив вроду цю;
Боги з небес земний змінили звичай:
Аби Венера збулася пихи,
Любов піймали в ревнощі боги.

Тож морщиться Венерине чоло;
Янтарний мед кохання ллється жовчу:
Гроза, бо видно Фебові було,
Що *той* соромивсь чи не любить зовсім.
Ні, гіршого ніхто вже не утне,
Коли любов і ревнощі – одне.

{ΨΨΨ}

Anthony Munday

Beauty Sat Bathing

Beauty sat bathing by a spring
Where fairest shades did hide her;
The winds blew calm, the birds did sing,
The cool streams ran beside her.
My wanton thoughts enticed mine eye
To see what was forbidden
But better memory said Fie;
So vain desire was chidden.

Into a slumber then I fell,
And fond imagination
Seemed to see, but could not tell
Her feature or her fashion:
But even as babes in dreams do smile
And sometimes fall a-weeping,
So I awaked as wise that while
As when I fell a-sleeping.

{ΨΨΨ}

Ентоні Манді

Струмок

Струмок; красуня до струмка
Спустилась, тіні – з нею,
Співало птаство, і стрімка
Струминка йшла за нею.
Думки манили зір туди,
Куди не можна зору,
Та це бажання засудив,
Пришпетив спогад: “Сором!”

Я потім трохи задрімав
І, вірячи уяві,
Мов бачив, тільки б не впізнав
Лиця її й постави:
І, мов маля, що може в снах
Всміхнутись чи сплакнути,
Я, пробудившись, стільки ж знав,
Як мить, що мав заснути.

{ΨΨΨ}

Sir Philip Sidney

My True Love Hath My Heart ...

My true love hath my heart, and I have his,
By just exchange one for the other given:
I hold his dear, and mine he can not miss;
There never was a bargain better driven.
His heart in me keeps me and him in one;
My heart in him his thoughts and senses guides:
He loves my heart for once it was his own;
I cherish his because in me it bides.
His heart his wound received from my sight;
My heart was wounded with his wounded heart:
For as from me on him his hurt did light,
So still methought in me his hurt did smart.
Both equal hurt, in this change sought our bliss:
true love hath my heart, and I have his.

{ΨΨΨ}

Філіп Сідні

Моє ти маєш серце...

Моє ти маєш серце, я – твоє,
Це обмін: серце іншому відходить –
Твоє ношу, тобі мого стає,
Хто в світі так дотримував угоди?
Моє в тобі збирає нас в одне,
Твоє в мені чуття і думи водить,
Люблю твоє, бо в жилах кров жене,
А ти – моє, бо з грудей не виходить.
І серце – рана від очей моїх –
Пораненням своїм моє ушкодить:
Мій біль в твоєму серці ніби стих,
Та твій ніяк в моєму не проходить.
Це рівний біль, лиш обмін щастям є:
Моє ти маєш серце, я – твоє.

{ΨΨΨ}